end Kvindernes. Nej, vent lidt, vil man sige, den Slutning gjælder ikke. Der er Forskjel. Man kan ganske vist ikke vente, at en Gaardmand skal elske sin Husmand lige saa højt som sig selv, eller vide lige saa god Besked om, hvor Skoen trykker Husmanden. Men anderledes er det i Forholdet mellem Mand og Kvinde, Mand og Hustru. Se, det havde vi glemt. Men nu de ugifte Mandfolk og de ugifte Kvinder? Dem er der jo ogsaa en Del af, og Statistikerne ville nok paastaa, at de tage til, hvad enten det nu er Befolkningens Tilvæxt eller Mandfolkenes Slethed, der bærer Skylden. Næppe vil nogen paastaa, at de ugifte Mandfolk elske de ugifte Kvinder lige saa højt som sig selv, eller at Pebersvendene have prøvet de gamle Jomfruers Sko lige saa nøje som deres egne. Reglen gjælder altsaa for de ugifte Kvinder, de bør i hvert Fald have Valgret for selv at kunne varetage deres Interesser. Men for de gifte lade vi Kjærligheden erstatte Valgretten. Det vil da sige, for saa vidt den virkelig er til Stede. Thi ingen vil da kunne mene, at den Kvinde, der er ulykkelig gift med en rigtig Hustyran, faar sine Interesser varetagne lige saa godt af denne, som om hun selv raadede over sine Sager. Ganske vist, det er en Undtagelse. Men hvad er Reglen? Tør det med Bestemthed paastaas, at Mændene *i Reglen* elske deres Hustruer lige saa højt som sig selv, ikke blot paa Forlovelsesdagen eller Bryllupsdagen og otte Dage efter, men ogsaa et, fem, ti Aar efter denne Dag. Jeg skal som uindviet ikke vove at give noget Svar paa dette Spørgsmaal. Men sikkert er det, at der er Folk og det ikke helt uerfarne, der paastaa, at den fuldkomne ægteskabelige Kjærlighed, den stedse voxende, der som en rød Traad slynger sig gjennem enhver Del af Mandens Liv, snarere er Undtagelse end Regel. Kan der nu ikke herom opstilles noget almengyldigt, da bliver ogsaa det Grundlag usikkert, paa hvilket den gifte Kvindes Udelukkelse fra Valgret skulde bygges.

Sagen kan ogsaa ses fra en anden Side. Lad os antage, at man kom saa vidt, at ligesom man kan skjelne Margarin fra Smør ved at lægge en Klat paa Panden, saaledes kunde man ogsaa sortere Ægteskaberne. Paa den ene Side dem, i hvilke Manden elsker sin Hustru som sig selv, paa den anden Side dem, hvor der mangler noget. Naar man var kommen over den Vanskelighed, burde man saa sige: Frøken A. bør have Valgret,